

STŘEVÍČKU
ZELENÝ,
NESPĚCHEJ!

ZDENĚK VÁCHAL

STŘEVÍČKU ZELENÝ,
NESPĚCHEJ!

Zdeněk Váchal

Vážený čtenáři,

v podobě této sbírky se Ti dostává
do rukou básnický odkaz člověka, pro
něhož bylo psaní poezie celoživotní
láskou.

Své verše psal jen tak, třeba prstem
na ojíněná skla ospalých oken,
do zlatavého písku mořské pláže,
do čerstvě napadaného jiskřivě
bělostného sněhu, anebo prostě jen
do sešitu své bezbřehé fantazie. Psal je
z čiré radosti nad životem, pro potěchu
duše své i svých blízkých, a možná také
tak trochu jako nutnou obranu proti
každodenní šedivé realitě.

Mnoho básní tak zapadlo dřív, než byly
zaznamenány, a mnoho se jich ztratilo
spolu s útržky papíru, na nichž byly
chvatně napsány.

I když z básnického díla zbyl jen zlomek,
byla by škoda, kdyby tyto básně zůstaly
nepoznány a skryty pro ty, kterým by
mohly přinést trochu radosti a potěšení.

Nespěchej

Tvé vlasy jsou pšenice v době zrání
tvé oči jsou nebe za svítání
tvé rty jsou jiskra červeného vína
tvé ruce jsou slonovina

Střevíčku zelený,
nspěchej!

Sotva jsi poznal
jak chutná žízeň
když nedali ti pít
jak chutná naděje
když chtěli ti ji vzít
jak chutná samota
když vybídli tě jít
a nevracet se

Střevíčku zelený,
nspěchej!

Uklid'me dům
rozsviťme lampu
prostřeme stůl
podejme hostu
chleba a sůl

Živote
hoste nejvzácnější
buď u nás vítán
a zůstaň u nás dlouho
dlouho
dlouho

Rozchod

Jen stopy bosých nohou
v mokrému písku
zůstaly tu po ní

Ve mně
ani touha
ani lítost
ani stesk

A stopy bosých nohou
v mokrému písku
jejích bosých nohou
vlnky moře
pomalu smývaly
v nečitelnou

Rosa

Myšlenka náhlá
se potkala s rosou
a chtělo se jí pít
rosa a kosa
po rose kosa rezaví
pít se má ze žízně
ne na zdraví
rozume
ne na zdraví

Myšlenka náhlá
jepičí život
zhasla jak dotkla se rosy
ani se nenapila
jediný rozmach kosy
do tisíců třpytných střípků
je roztránil obě
myšlenku i rosu